

Suured klassid ja vägivald peletavad

■ Selle kurja juur, et laps koolis ei taha käia, on klasside suurus, arvab Tallinna Kuristiku gümnaasiumi algklassiõpetaja Ivi Talimäe, kelle juhatatavates klassides õpib vastavalt 23 ja 38 last. "Iga lapseni paratamatult ei jõua, kuigi püüan. Nii tunneb mõni, et jääb tähelepannust ilma," tunnistab ta ja näeb õpiabi- või päevakeskuste eelisena just individuaalset lähenemist.

"Ka meil oli poiss, kes ei tahtnud koolis käia. Päevakeskuses tegeldi temaga, ta nägi, et temast hooliti, tal oli võimalik kasvõi arvutiga mängida. Loomulikult tekib lapsel mõte, et miks peakski ta kooli tagasi pöörduma," toob Talimäe näite.

44-aastase staažiga õpetaja arvates paneb ka vägivald paljusid lapsi kooli kartma. Ka ei käi tervel real lastel jõud õppeainetest üle.

Talimäe sõnul saavad koolihirmud tavaliselt alguse keskastmes, kuid on ka lapsi, kes juba algklassides kao-

tavad tahtmise koolis käia. "Keskaste on kõige keerulisem vanus. Selles eas on meri põlvini ja enne tehakse tegu, pärast kahetsetakse," nendib ta ning lisab, et keskastme klassides õppivad lapsed on kõige sagedasemad psühholoogi juures käijad. Kooli vältimine puudutab õpetaja hinnangul võrdselt poisse ja tüdrukuid.

Talimäe arvates ei ole ühiskondlikud ümberkorraldused koolikohustuse täitjate arvu kõigutanud, muutunud on vaid probleemide sisu – enam ei hoia perekonnad lastel eriti silma peal.

"On ikka niisuguseid vanemaid, keda üldse ei huvita, kas nende lapsed koolis käivad. Tegelikult ei alga popitamine mitte koolist, vaid kodust," on ta veendunud ja loodab, et tulevikus saab nendest muredest üle. "Õppimine on muutunud popiks. Vanasti ei viitsitud tundides kaasa teha. Praegu esitavad lapsed aga palju küsimusi." **Helen Eelrand**